

Herberts Vitcenmans
PĀRDOMAS PAR MĒNEŠU TIKUMIEM

12 tikumi, kas meditējami gada gaitā:

Aprīlis:

godbijība kļūst par uzpurēšanās spēku

Maijs:

iekšējs līdzsvars kļūst par progresu attīstībā

Jūnijs:

izturība kļūst par uzticību

Jūlijs:

pašreizējība kļūst par katarsi

(attīrīšanos caur krīzi)

Augusts:

līdzcietība kļūst par brīvību

Septembris:

pieklājība kļūst par sirds taktiskumu

Oktobris:

apmierinātība kļūst par nosvērtību

Novembris:

pacietība kļūst par izpratni

Decembris:

domu, valodas, jūtu kontrole kļūst par patiesības izjūtu

Janvāris:

drosme kļūst par atbrīvotājspēku

Februāris:

nerunīgums kļūst par meditatīvu spēku

Marts:

cēlsirdība kļūst par mīlestību

*Nekur pasaulē,
arī ārpus tās,
nevar iedomāties neko tādu,
ko bez jebkādiem ierobežojumiem
varētu uzskatīt par labu,
izņemot labo gribu."
Kants "Tikumu metafizika"*

Šeit aplūkotais pašziņas un pašaudzināšanas ceļš nav ejams,
ja mūsu sākotnējā apņēmība nostāties uz tā
arvien no jauna nesāņems pamudinājumus no mūsu būtnes visdziļākajās dziļās mītošās labās gribas.
Tas ir vienīgais spēks, kas var stāties pretī mūsu dabiskajam kūtrumam,
kas, savukārt, darīs visu,
lai atturētu mūs no šī darba.
Taču šīs labās gribas ierosinātais darbs ir vienīgais,
kas var mums palīdzēt atbrīvoties no vecās,
neapzināti nopelnītās karmas gūsta
un uzsākt jaunas karmas veidošanu
saskaņā ar Zemes evolūciju vadošo garīgo spēku visaugstākajiem nodomiem.

Aprīlis (21. marts – 21. aprīlis)

Godbijība kļūst par uzpurēšanās spēku

Mīlestība kā atbildības izjūta par jebkuru individualitāti ļauj mums pārdzīvot pašiem sevi kā brīvu cilvēku kopas locekli. To var pielīdzināt visaugstākās cieņas jeb godbijības izjūtai. Godbijībā izpaužas dzīvās domāšanas būtība, kas ir mūsu individuālā gara funkcija.

Dzīvajai domāšanai nav darīšanas ar mūsu subjektīvām domām. Tajā gars caur mums domā citu būtņu domas. Šīs domas mums netiek uzspiestas. Mēs savienojamies ar tām brīvprātīgi, meditatīvi iedziļinoties lietu un fenomenu būtībā. Cienot garu, kas mīt mūsos pašos, kā arī visā esošajā, mēs paceļamies līdz ētiskam individuālismam. Tomēr godbijības saturs ir atšķirīgs atkarībā no tā, vai tā tiek vērsta uz dabas būtņiem vai uz cilvēku.

Dabas būtnei mēs izzinām caur mūsu pašu domām, bet cilvēkus – caur viņu domām. Tai mērā, kādā mēs par citiem cilvēkiem domājam nevis mūsu pašu domas, bet gan iedziļināmies viņu domās, mūsu pašu individualitāte kļūst par otras individualitātes nesēju. Tādējādi domāšanā tiek pārvarētas visas ārīšķīgās robežas, un mēs it kā zaudējam sevi šajā citā individualitātē, lai atkal atrastu sevi viņā.

Tādējādi brīvības izjūta vienotībā ar citiem cilvēkiem, kļūst par godbijību, bet godbijība savukārt ir uzpurēšanās spēka avots.

Godbijības meditācija varētu būt:

iedziļināšanās zaudējumu un ieguvumu gadījumos cilvēces vadoņu dzīvē.

Maijs (21. aprīlis – 21. maijs)

Iekšējs līdzsvars kļūst par progresu attīstībā

No godbijības, kas kopību ar citām individualitātēm pārdzīvo kā brīvību, izaudzis uzpurēšanās spēks kļūst par līdzsvara pārdzīvojumu, jo šī uzpurēšanās spēja ļauj pārdzīvot līdzīgo caur līdzīgo, garīgo caur garīgo, individualitāti caur individualitāti. Šis pārdzīvojums ir jebkuras izziņas pamatā. Izzinot mēs dodamies ar mūsu pašu garu pie gara, kas dzīvo visās pasaules parādībās. Tas nebūtu iespējams, izzinot tikai caur uztveri, tikai ļaujot pasaules parādībām atspoguļoties mūsu maņās. Tad mēs paliktu ārpus īstenības, kas tad liktos it kā pabeigta bez mūsu gara līdzdalības. Patiesa izziņa papildina uztverto, kam sākotnēji trūkst jebkāda satura, ar idejām un tādējādi satiekas ar garu, kas slēpjas aiz uztvertām lietām un fenomeniem. Tā jebkurā patiesas izziņas procesā īstenība rodas no pieredzes, kas sākumā to slēpj. Tā rodas no līdzsvara pārdzīvojuma, garam tiekoties ar garu. Gūstot no jauna sajūtās zaudēto īstenību, izziņošais cilvēks vienlaikus pārdzīvo paša garīgās būtnes piedzimšanu.

No patiesības, kas rodas izziņas procesā, rodas arī pats cilvēks kā garīga būtne, kas pati nosaka savu izcelsmi un attīstību. Līdzīgā izziņāšana caur līdzīgo veicina patstāvīgas individualitātes piedzimšanu no gara caurstrāvotām pasaules parādībām. Tāda izziņa rada patieso līdzsvaru.

Tādējādi tā veicina attīstību jeb progresu.

Iespējamā meditācija par šāda līdzsvara tēmu ir:

maza bērna vērošana, kad tas sper savus pirmos soļus; mēģinājums iejusties bērna izjūtās, kad viņš mācās staigāt, kad māka noturēt līdzsvaru padara iespējamu viņa virzību uz priekšu.

Jūnijs (21. maijs – 21. jūnijs)

Izturība kļūst par uzticību

Līdzsvars, pārdzīvots kā virzīšanās uz priekšu, kļūst par izturības spēku.

Tikai tas, kurš ar visu savu būtību nemitīgi iedziļinās pasaules parādībās, virzās pie sava īstenā veidola. Šī virzīšanās nesākas tikai tad, kad, cilvēkam pašam sevi vērojot, tā kļūst pilnīgi apzināta. Drīzāk, jebkuras izturības pamatā kā tās patiesais stimulē ir fakts, ka jebkura darbība vairāk vai mazāk apzināti izriet no iepriekšējās domāšanas darbības, un ka jebkuras uz āru vērstas rīcības rezultāts ir atkarīgs no mūsu pašu gara tikšanās ar garu, kas reiz ieliks lietās, un ka, veidojot kaut ko, mēs vien-laicīgi veidojam arī paši sevi. Tas taču ir jebkuras mācīšanās un jebkuras mācēšanas pamats.

Tieši tā ir jāizprot Hēgeļa vārdi: "Radošais rada pats sevi." Tādēļ, izrādot izturību, mēs paliekam uzticīgi savam pašattīstības uzdevumam. Vieniģi tāda uzticība apveltī mūs ar spēju palikt patiešām uzticīgiem kādam uzdevumam vai cilvēkam.

Jo uzticīgs ir tas, kurš nemitīgā darbā pie sevis paša veic to, ko viņš ir palicis parādā pasaulei un cilvēkiem, kuri ir liktenīgi saistīti ar viņu.

Tā izturība kļūst par uzticību.

Iespējamā meditācija par tādas uzticības tēmu: Jāņa evaņģēlija prologs, jo tas vēstī par Vārdu, ko mēs saklausām sevī, ja, neraugoties uz visiem šķēršļiem, paliekam uzticīgi sev, citiem, savam uzdevumam.

*Iesākumā bija Vārds,
un Vārds bija pie Dieva,
un Vārds bija Dievs.
Tas bija iesākumā pie Dieva.
Caur viņu viss ir tapis,
un bez viņa nekas nav tapis, kas ir.
Viņā bija dzīvība,
un dzīvība bija cilvēku gaisma.*

Jūlijs (21. jūnijs – 21. jūlijs)

Pašaieliedzība kļūst par katarsi (attīrīšanos, pārdzīvojot krīzi)

Šāda, no uzticības izaugusi izturība kļūst par pašaieliedzību. Patiesa pašaieliedzība ir vienādi tālu kā no sociatēšanas sevī, tā no izšķīšanas citos.

Sagādājoša baudu atkarības sajūta ir ne mazāk egoistiska, kā stūrgalvīga paša interešu un aizspriedumu aizstāvēšana. Patiesa pašaieliedzība nenonemas ar subjekta šaurības aizsargāšanu, kā arī, iedziļinoties citu cilvēku un lietu vērošanā, nepazaudē sevi. Drīzāk tā darbojas pa vidu starp šiem abiem maldu un kārdinājumu ceļiem. Ja tā nav aptumšota ar bailīgu egoismu vai mantkāribu, tā ir tīra.

Tādējādi attīroties, mēs tuvojamies visu pasauli vienojošajai patiesībai, tā savukārt palīdz mums pārvarēt egoistiskas bailes. Atbrīvota no jebkādam iekārēm, attīrītā dvēsele var pieņemt savu likteni tādu, kāds tas ir.

Izveidojusies atsacīšanās ceļā šāda pašaieliedzība nostiprinās pati sevī, gūst uzticību sev. Runājot par attīrīšanos vai katarsi, Aristotelis sauc to par iesvētīšanu likteņa gaitās, kas īstenībā esot katra mākslinieka uzdevums. Šī katarse tiek sasniegta, pārvarot briesmas, kas apdraud vidus jeb dvēseles cilvēku, pārstrādājot pārdzīvoto par spēku un izturību. Tādējādi pašaieliedzība kā cilvēka pavadonis pie viņa dziļākās būtības noved viņu pie katarses.

Par šādas pašaieliedzības meditāciju var uzlūkot Kristus vārdus:

"ES ESMU ceļš, patiesība un dzīvība; neviens nenonāk pie Tēva savādāk, kā tikai caur mani" (J. 14,6).

Augusts (21. jūlijs – 21. augusts)

Līdzcietība kļūst par brīvību

No šādas attīrītas pašaieliedzības rodas patiesa līdzcietība.

Patiesa līdzcietība pārdzīvo jebkuras ciešanas kā savas personiskās, nezaudējot patstāvību un skaidru spriešanas spēju. Aizvien vairāk patstāvības avots ir atrodams tikai līdzcietībā. Tā ir garīga savienošana; turpretī tas, ar ko mēs nesavienojamies iekšēji, kas paliek ārpus mums, ietekmē mūs tādējādi, ka mēs izjūtam šo ietekmi kā spiedienu. Cilvēka, kurš nav ar mums saistīts līdzcietībā, apziņā mēs nebūsim neesam brīvas individualitātes. Tāds cilvēks izvairās no mums vai arī vēlas (lai arī neapzināti) padarīt mūs atkarīgus no sevis. Tāpat arī mēs varam tikai novērsties no cilvēka, kuram neciešam līdzī, vai arī viņu sev pakļaut. No cilvēka, pār kuru gribam gūt varu, mēs esam atkarīgi ne mazāk, kā no tāda, no kura izvairāmies. Protams, šeit nav runas par ārēju izturēšanos, bet gan par apziņas nostāju. Turpretī cilvēkiem, ar kuriem esam saistīti garīgi, mēs nevaram kļūt nedz viņu varas objekti, nedz viņu pavērdzinātāji, jo nedz mūsu pašu būtība, nedz arī ar mums savienojusies cita cilvēka būtība nevar kļūt par mūsu varaskāres mērķi.

Tādēļ var teikt, ka izziņa izslēdz varu, bet līdzcietība ir izziņas forma. Pat savienojoties līdzcietībā ar pretīgo, kas vienmēr ir ļoti intīms pārdzīvojums, mēs sevi nepazemojam. Drīzāk tādējādi mēs atbrīvojam tajā, kā arī visā zemiskajā apslēpto dižumu, ko cilvēks pats sevī neapzinās. Tādēļ patiesa līdzcietība atbrīvo ne vien mūs pašus, bet arī tos, kuriem tā pievēršas. Tādējādi tā kļūst par brīvību.

Iespējamā meditācija par līdzcietības tēmu:

Līdzcietība ir pārklājs, zem kura pukst brīva sirds.

Septembris (21. augusts – 21. septembris)

Pieklājība kļūst par sirds taktiskumu

Līdzcietības auglis ir brīvības apziņa. Šajā brīvības apziņā atgūst savu jēgu un vērtību pieklājība. Mūsu laikos pieklājība ir kļuvusi par ārēju uzvedības formu, un, ja tā vispār vēl tiek atzīta par nepieciešamu, tad tikai tādēļ, ka tā atvieglo ārējās attiecības ar citiem cilvēkiem vai arī vienkārši ir kļuvusi par ieradumu. Patiesa pieklājība respektē augstāko Es gan sevī, gan ikvienā citā cilvēkā, un reizē tā spēju savienoties ar citiem, sev līdzīgiem Es brīvā kopībā. Tādēļ, satiekoties ar nepieklājību, mūs satric ne tik daudz tas, ka mēs paši tiekam apvainoti, cik tas, ka nepieklājīgs cilvēks ar savu uzvedību pazemo pats sevi – savu patieso būtību.

Tā paša iemesla dēļ mēs uztveram jebkuru kritiku, kas izslēdz kritizējamā attīstības iespēju, kā kritizējošā pašpazemošanos. Turpretī patiesa cieņa ir brīva savienošānās ar cita augstāko būtību. Mēs atrodam tajā sevi un apliecinām cieņu mūsu kopējam garam.

Taču patiesa cieņa sniedzas vēl tālāk. Tā pārdzīvo ne tikai sevi citā cilvēkā, bet arī viņu sevi. Tādēļ tā jūtas apvainota par citu, kad viņam neizdodas ar vārdiem vai darbiem izpaust savu patieso būtību. Šī apvainojuma izjūta par citu ir daudz stiprāka nekā neērtības izjūta par paša nevarību. Pieklājīgs cilvēks jūtas vēl neērtāk, kad viņam ir jāatzīst, ka viņš ir bijis pārāk virspusējs, vērtējot citu pēc viņa neveiklajiem pašizteiksmes mēģinājumiem, un nav piepūlējies nokļūt dziļāk, līdz viņa patiesajai vērtībai.

Tāpat pieklājība ar savu izpratni pastāvīgi papildina un pārveido nepilnīgo. Patiesi pieklājīgs cilvēks prot izraisīt katrā cilvēkā, ar ko sastopas, uzticību sev un palīdz viņam atvērties, izkļūt no savas iekšējās izolācijas. Tai pašā laikā viņš izvairās no tādas uzvedības, kas pazemotu paša labāko būtību. Tādējādi tā kļūst par sirds taktiskumu.

Iespējamā meditācija:

Pieklājība un sirds taktiskums attiecas viens pret otru kā diastola un sistola (sirds muskuļa atslābšana un saraušanās).

Oktobris (21. septembris – 21. oktobris)

Apmierinātība kļūst par nosvērtību jeb iekšēju mieru

Sirds taktiskumā atdzimusi pieklājība neprasa nekā sev. Tā cenšas tikai atbalstīt citus cilvēkus viņu centienos izpildīt savu uzdevumu sociālās mākslas jomā, kā arī apgaismot viņu ārējo esamību ar pirmtēla vai viņu būtības pamatā esošās idejas gaismu. Tas, kurš dzīvo pārlicībā, ka lietās un būtnēs slēpjas viņu pilnības priekšnoteikums, ir apmierināts ar visu un šķēršļus attīstības ceļā uztver kā nepieciešamus progresā, augšupejas noteikumus un kā ierosmi paša aktivitātei. Neapmierināts ar kaut ko var būt tikai tas, kurš neatpazīst pašās pasaules parādībās apslēpto attīstības plānu un cer ienest norišu gaitā būtiskas izmaiņas ar ārējiem līdzekļiem. Tādēļ var teikt, ka sirds taktiskums noved pie pasaules gudrībā pamatotās apmierinātības.

Mūsdienu sociālie un politiskie apstākļi pastāvīgi draud satricināt šo apmierinātību. Cilvēki vēl nekad nav jutušies tik ļoti norūpējušies šo apstākļu priekšā, kā pašlaik. Taču šeit apspriežamās apmierinātības ziņā to, kas pēdējo gadu desmitu gaitā izpaužas tik briesmīgi un draud kļūt vēl briesmīgāks, var saprast tikai kā nākotnes gara ausmu, tikai kā mākoņus, aiz kuriem spīd gaisma. Tikai sagraujot visas nodzīvojušās formas, sociālā dzīve var iegūt laikmeta garam atbilstošu veidolu. Nelaime veicina izpratni, taču cilvēks var iegūt izpratnes spēju tikai tad, ja bailes nākamo notikumu priekšā tiks pārvarētas ar uzticību liktenim un gatavību pildīt tā nospraustus uzdevumus, lai kādi tie būtu. Tā apmierinātība kļūst par nesatricināmu mieru.

Iespējamā meditācija:

dzīvot pilnīgā uzticībā, bez jebkādas esamības garantijas, ar ticību garīgās pasaules palīdzībai, kas var tikt sniegta jebkurā brīdī: Šī ir mūsu laika prasība.

Novembris (21. oktobris – 21. novembris)

Pacietība kļūst par izpratni

Šāds nesatricināms miers "tur rokā" pacietības svarus.

Pacietība ir spēka pilna gudrība un gudrības caurstrāvots spēks. Bez gudrības pacietības spēks paliktu par bezjēdzīgu izturību, bet gudrība bez spēka būtu nelietderīga apcerēšana. Spēks un gudrība ir divas kolonnas, kas paceļas viena no ūdens, otra virs zemes, un kuras abas kopā vainago Eņģeļa saulainais vaigs, kas pavēl Apokalipses autoram "apēst grāmatu".

Patiesā izziņa tiek realizēta darbībā. Tikai arvien apzinātāka darbība noved pie īsteniem veikumiem. Pacietības svāri parāda personības svarīgumu. Aktīvā saistībā ar pasaules parādībām un norisēm pacietība

ļauj nobriest mūsu izziņas augļiem. Pacietība palīdz veidot reālistiskus spriedumus un audzina spēju gaidīt. Turpretī nepacietība noved pie aizspriedumainības un nenobriedušiem, pāragriem spriedumiem. Patiesā pacietība ir tam, kurš darbojas, caurstrāvot savu rīcību ar izziņas gaismu. Tā pacietība kļūst par izpratni.

Iespējamā meditācija par šādas saprātīgas pacietības tēmu:
Apokalipses tēls: virs spēka un gudrības kolonnām spīd izpratnes saule (4. zīmogs).

Decembris (21. novembris – 21. decembris)

Domu, valodas, jūtu kontrole kļūst par patiesības izjūtu

Šai saprātīgajai pacietībai ir vara pār valodu. Tas, kurš runā un spriež pārsteidzīgi, traucē vai pat kaitē procesam, kurā nobriest patiesie spriedumi par pasaules lietām un parādībām, kā arī paša darbu realizācijai atbilstoši patiesībai. Tas, kurš sāk runāt, nesagaidījis šo briedumu, pauž tikai subjektīvu viedokli par pasauli, kuras būtība paliek viņam apslēpta. Šāds viedoklis var rast domubiedru atbalstu, gūt ārējus panākumus, tā kā tas atbilst vispārpieņemtajiem priekšstatiem, taču tāds viedoklis vēl nebūt nav patiesība, pie kuras var nokļūt tikai ar pacietību un nesatricināmu mieru. Patiesība, drīzāk, ir lietu būtība, kas tajās mostas mūsu izziņas procesā. Pārsteidzīgs vārds – spriedums, definējums – to atbaida. Mācoties pārvaldīt savu valodu, mēs dodam, lietās ieburtam un tādēļ aklam un mēmam garam iespēju redzēt un runāt. Paša valodas pārvaldīšana atbur jebkuras radības valodu, kuras visas alkst pēc atbrīvošanās. Pateicoties mūsu klusēšanai, to patiesā būtība kļūst par pašizpratnes orgānu savā apburtībā un līdz ar to par atbrīvošanos no šiem valgiem. Tā krustojas pasaule un cilvēka Es. Var pat teikt, ka tie mainās vietām. Tai pašā laikā mūsu apziņā abi paliek nemainīgi stāvam viens otram pretī kā svešādas, nesavienojamas būtnes.

Izzinošajā cilvēkā lietu būtība kļūst par apcerēšanas orgānu. Izziņas brīdī cilvēks jūtas kā visu pasaules parādību kopumu caurstrāvojoša būtne. Valodu pārvaldošajam cilvēkam patiesības izjūta pastāv nevis pasaules un Es atšķirtībā, bet gan to savstarpējas caurstrāvotības pārdzīvojumā. Valodas (runas) pārvaldīšana nodrošina cilvēka izziņas auglīgumu. Tā veicina patiesības izjūtas veidošanos.

Iespējamā meditācija:

*Sevi izziņošais cilvēks redz pats sevi kā pasauli;
pasauli izziņošais cilvēks redz pasauli kā sevi pašu.*

Janvāris (21. decembris – 21. janvāris)

Drosme kļūst par atbrīvotājspēku

Nav sākuma bez drosmes. Nav drosmes bez patiesības. Patiess mērķis ir tas, kas mums piešķir drosmi pārvarēt visus šķēršļus ceļā uz to. Īstas drosmes avots ir pārdzīvojums, kas ietver sevi gan pagātnei, gan nākotnei. No dzīves starp nāvi un jaunu piedzimšanu mēs nesam sev līdzī kārtējā dzīvē nodomus izlīdzināt mūsu iepriekšējās dzīvēs paveikto darbu sekas. Šī pagātnē vērstā doma savienojas ar domu par nākotni: pagājušās dzīves augļi pievienojas cilvēka garīgajam kodolam, kas briest un pilnveidojas dzīvē starp nāvi un jaunu piedzimšanu un parādās jaunajā Zemes dzīvē apveltīts ar jaunām spējām un dotībām. Abās šajās domās, kas papildina viena otru, cilvēks smeļas drosmi dzīvot un darboties tagadnē.

Šāda drosme, būdama sagatavota iekšējā pārdzīvojumā un pilnveidota ar likteņa pieredzi, ved pie nemirstības pārdzīvojuma, pie uzticības pilnas apziņas, ka iepriekšējā dzīvē veidojas spēks, kas nosaka visus mūsu likteņa pagriezienus sekojošajā Zemes dzīvē. Šī drosme atbrīvo mūs no mūsu mirstīgās miesas vājuma apziņas. Un vēl jo vairāk: tiekoties ar cilvēkiem, ar kuriem mēs esam liktenīgi saistīti, šī drosme kā nemirstības apziņas nesēja palīdz arī viņiem pamosties.

Tā drosme kļūst par izpiršanas spēku.

Meditācija, kas stiprina šo drosmi, ir iedziļināšanās savā liktenī, kā paša izraisīto notikumu virknē.

Februāris (21. janvāris – 21. februāris)

Nerunīgums kļūst par meditātīvo spēku

Tas, kurš uzticībā savam liktenim ir iepazinis savas patiesās būtības nemirstību, kļūst nerunīgs. Patiesais nerunīgums atbilst tam, ko Bībele sludina kā "metanoju" jeb atgriešanos. Tas ir priekšnoteikums būtiskām iekšējām pārmaiņām. Nerunīguma pretstats ir nodošanās jutekliskai dzīvei, kurā cilvēka nemirstīgā būtība zaudē sevi, zaudē savu pašapziņu. Turpretī, piedzīvojot klusumā nobriedušo pārvērtību, tā it kā pamostas un sāk apzināties pati sevi.

Tā tad klusēšana jeb nerunīgums palīdz uzkrāt iekšējus spēkus. Tas it kā apsedz mūsu garīgo kodolu un ļauj tam klusi un noslēpumaini briest un pilnveidoties. Šo kodolu nevar aprakstīt ar jutekliskās pasaules radītajiem vārdiem, to nevar izpaust arī ar mūsu valodai pieejamajiem tēliem. Tā balss ikdienā nenonāk līdz mūsu dzirdei, kas ir pievērsta ār pasaulei. Nerunīgums ir mūsu garīgā kodola – dvēseles neaizskaramā dārguma – glabātājs. Ja tas kārtīgi izpilda savu pienākumu, tad nedz garīgai pasaulei, nedz līdzcilvēkiem nenāksies piedzīvot vilšanos, jo īstenībā taču visi ir ieinteresēti, lai mūsu alkātīgā daba pārveidotos un zem tās atklājusies būtība iekļautos pozitīvās attīstības procesā.

Nerunīgums ir spēks, pateicoties kuram dvēsele atrod pati sevi un līdz ar to sajūt savu piederību nevis jutekliskai, bet gan garīgai pasaulei.

Tā tas kļūst par meditātīvu spēku.

Iespējamā meditācija šajā sakarībā būtu:

Es esmu doma, ko domā Kosmosa hierarhijas.

Marts (21. februāris – 21. marts)

Cēlsirdība kļūst par mīlestību

Klusējot var sadzirdēt gara balsi kā paša patiesās dabas balsi. Dzirdi, ar kuru šī balss tiek saklausīta, var apzīmēt kā individualitātes sajūtu jeb Es-maņu. To sauc arī par cēlsirdību.

Cēlsirdība ir spēja ar interesi un uzmanību pievērsties jebkurai būtnei, ļaujot tai izpausties visā tās īpatnībā. Cēlsirdībai ikviena individualitāte ir neaizskaramā gara izpausme cilvēka intimākajos dziļumos. Cēlsirdīgs cilvēks jūtas atbildīgs par katru individualitāti, kā par savu augstāko būtību.

Cēlsirdība pārdzīvo solidaritāti ar citām būtnēm nevis subjektīvi, bet gan atbildības sajūtā par garu, no kura ceļas visas individualitātes, kuras no tā atdalās, lai iegūtu patstāvību, un tad uz augstākas pakāpes ir aicinātas šo garu savstarpēji realizēt.

Tādēļ cēlsirdība brīvi savienojas ar katru individualitāti, arī ar tādu, kas izpaužas visai neierasti un tomēr paliek par individualitāti. Cēlsirdīgs cilvēks nemaz arī nevar rīkoties savādāk. Šāda cēlsirdība kļūst par mīlestību.

Atbilstošā meditācija būtu:

iedziļināšanās kādā netaisnībā, kas notikusi ar citu individualitāti. Mēs pievēršamies tai ar tādu pašu atdevi, ar kādu aplūkotu netaisnību pret mums pašiem, vienlaicīgi pieliekot visus savus spēkus, lai labotu šo netaisnību.